

www.jollibread.com

© Del text: 2022, Jordi Cervera

© De les il·lustracions: 2022, Lluís Farré

© D'aquesta edició:

2023, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-18650-21-5

Dipòsit legal: M-20887-2022

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: febrer de 2023

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

Marta Olivares

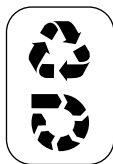
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Els prínceps desorientats

Jordi Cervera

Il·lustracions de Lluís Farré

jollibre

Els prínceps que tocaven *rock and roll*

Encara que sembli mentida, hi ha llocs que, fins i tot tenint un bon atlas o un GPS de qualitat a mà, costen de trobar. El Regne de Valldestrauss n'és un. Des de la nit dels temps era un indret petit, minúscul es podria dir, però a la vegada idíl·lic, situat en una vall molt bonica envoltada de muntanyes molt altes, altíssimes, d'aquelles que trobem sempre fotografades quan anem a comprar una postal de fred, de les que s'acaben en una punxa molt esmolada, esmoladíssima i que al capdamunt, sigui hivern, estiu, primavera o hivern, sempre, sempre, sempre hi tenen un barret fet d'aquella neu blanca, blanquíssima, que no es desfà mai i que sembla treballada amb plastilina

brillant, acabada de treure del paquet i sense barrejar.

8 Aquelles muntanyes, que eren una mena d'enorme muralla natural que protegia els habitants del regne de qualsevol atac exterior, també impedièn massa sovint que els valsdestrauens poguessin sortir fora del país i conèixer així altres regnes i moltes de les coses que tenien lloc més enllà de les seves fronteres. Això va fer que, amb el pas dels anys, la gent considerés que les seves tradicions, la majoria de les quals s'havien format molts segles abans i s'havien mantingut inalterables, eren una cosa actual, moderna, única i que no feia cap falta modificar.

Algú que s'ho mirés des de la distància podria dir que els habitants del Regne de Valsdestrauss s'havien quedat ancorats en el passat i que, en comparació amb la resta del món, més aviat es podien considerar força antiquats, però ells, que no coneixien gran cosa més del que passava a l'exterior, estaven convençuts

que les seves tradicions eren les millors i les més modernes de tot l'univers.

Els reis de Valsdestrauss eren dos monarques bondadosos, molt estimats pels seus súbdits, que els consideraven unes bellíssimes persones, i que s'esforçaven en tot moment per aconseguir que el seu regne fos un lloc pacífic, pròsper, sense cap problema i, per descomptat, que es mantingués sempre fidel als antics costums i tradicions.

El rei Wolframi Amadeus Morsa era fill de la casa dels Amadeus de tota la vida, la dinastia que havia regnat des de temps immemorials, per part de pare, i hereu de la casa Morsa de la llegendària casa Morsa, per part de mare; mentre que la reina Xai Cow Ski era filla del mític i multimilionari criador de vaques John Cow i de la no menys mítica propietària d'una gran xarxa d'estacions de neu, la coneguda BlueSky Ski.

S'havien conegut d'una manera molt romàntica que els llibres d'història del regne explicaven sense oblidar-ne cap detall. La celebració

10 més gran de totes les celebracions que se celebren a Valsdestrauss és, sens dubte, el Concert d'Any Nou. El famós director Sovint Mentha es posa al capdavant de l'Orquestra Simfònica Nacional de Valsdestrauss i ofereixen un magnífic repertori de valsos, entre els quals destaquen dos clàssics: la *Marxa Ratesky*, composta al segle XVI en honor a un flautista que va fer desaparèixer una molesta plaga de rates (d'aquí precisament el seu nom) i el famós *Diluvi Blau*, en record d'una gran tempesta de pluja, gel i neu que va colgar tot el país durant un mes i que va permetre la creació del famós gelat de llimona Fredopeu, en homenatge a tota la gent a qui se li van glaçar els peus intentant treure la neu de carrers, camins i cases.

Doncs el que dèiem, un dels moments estel·lars de la celebració des de sempre és el Ball d'Honor. Tots els assistents es posen en rotllana, l'Orquestra, dirigida pel senyor Mentha, toca dos compassos i s'atura. Mentrestant, tota la gent que no vol ballar en aquell primer ball

fa un pas enrere i deixa a primera fila tots els que es moren de ganes de ballar un bon vals.

Aquell any va ser molt emocionant. El Sovint Mentha va pujar a la seva tarima, va agafar la batuta, va colpejar el faristol demanant l'atenció dels músics i va ordenar arrencar els primers compassos del famós *Vals de la Patata Fregida*.

—Patata tatà, Tatà, Tatà, Patata tatà, Tatà, Tatà

11

I de seguida, tal com es feia sempre, va ordenar parar.

Després, totes les mirades es van dirigir al centre de la pista i van poder veure un fet insòlit, una cosa que no havia passat mai abans. Tothom havia fet un pas enrere i només havien quedat dues persones, una noia, la senyoreta Xai Cow Ski, que era una magnífica ballarina i que no es volia perdre el seu primer ball en públic, i el príncep Wolfram Amadeus Morsa, hereu del regne i que en aquell precís moment estava distret mirant una mosca que volava al voltant de la llum del saló i no va veure com tothom marxava del seu costat i es quedava sol a primer fila.

La sala de ball va esclatar en aplaudiments mentre l'Orquestra començava, ara sí, el *Vals de la Patata Fregida* sencer.

—Patata tatà, Tatà, Tatà, Patata tatà, Tatà, Tatà, FreFre, gida, Patata tatà, Tatà, Tatà, Patata tatà, Tatà, Tatà, FreFre, gida...

La noia, més decidida i amb més ganes de ballar que el príncep, el va agafar i va començar a fer els primers passos, seguint el ritme de la melodia. El Wolframi, enxampat per sorpresa, no es va veure amb cor de dir que no, que ell no tenia ganes de ballar, i es va deixar portar sense oposar cap resistència.

De mica en mica, pas a pas, es van anar adaptant i van acabar tan compenetrats que, mentre el públic aplaudia entusiasmats, ells van demanar a l'Orquestra que repetís i, per primera vegada en la història del Concert d'Any Nou de Valsdestrauss, el *Vals de la Patata Fregida* va sonar dues vegades en un mateix dia.

I allò que, d'entrada, va ser una casualitat, va anar creixent fins que va arribar a conver-

tir-se en una magnífica història d'amor que va omplir pàgines i pàgines de les revistes del cor del país. Cada dijous les portades reflectien els progressos amorosos de la nova parella de moda. El Wolframi i la Xai van viure el seu amor envoltats de fotògrafs que documentaven minut a minut tot el que feien i ben aviat es van convertir en l'admiració de tot el regne.

La boda va ser l'esdeveniment del segle i, tal com manava la tradició, ella es va casar amb un vestit de color blanc pur, amb un ram de *Leontopodium Alpinus*, la mítica i raríssima flor de neu, una lligacama de color rosa i una salsitxa de Valsdestrauss, l'embotit més famós del regne, penjada al coll com a símbol de prosperitat i de futur.

Ell, també seguint al peu de la lletra la tradició, anava vestit amb el clàssic frac de director d'orquestra, però de color blau cel, simbolitzant la puresa de l'horitzó. També portava una salsitxa de Valsdestrauss però en forma de polsera i un barret de dormir amb una borla que

representava que la vida futura seria pacífica i agradable.

Va ser una cerimònia llarga, intensa i emocionant fins que el rei va pronunciar les paraules finals: «Podeu intercanviar les salsitxes» i després, quan els dos nuvis es van canviar els respectius embotits, va dir el clàssic: «Jo us declaro marit i muller» i tot el regne va començar a plorar d'emoció.

15

I, tal com expliquen les cròniques, el primer any de casats del Wolfram i la Xai va estar carregat de sorpreses. Al cap de quatre mesos de la boda, els reis, veient-los tan feliços i que el poble se'ls estimava tant, van decidir abdicar i convertir-los a ells en reis. I per si això fos poc, al cap d'un any del casament, la nova reina donava a llum un parell de bessons, rossos i riallers, els prínceps Fred i Mèrcuri, que molt aviat van disputar als seus pares el protagonisme en les portades de les revistes.

Com no podia ser de cap altra manera, el Fred i el Mèrcuri van ser educats des de ben petits

seguint al peu de la lletra totes i cadascuna de les tradicions del regne. Van aprendre a calcular els punts cardinals segons la posició de les estrelles amb relació a les grans muntanyes que envoltaven Valsdestrauss, a comptar vaques de la família Cow en lloc d'ovelles quan volien quedar-se adormits de seguida i, és clar, a aprendre solfeig i a estudiar com a mínim un instrument per poder tocar els valsos que formaven part del patrimoni musical del país i, qui sap, si un dia arribaven a ser prou bons, potser a formar part de l'Orquestra Simfònica Nacional de Valsdestrauss, tot un honor que s'havia de guanyar amb esforç.

En Fred va escollir el violí i la tuba, i el Mèrcuri, el contrabaix i el triangle, i després d'estudiar amb els millors professors i de fer uns cursos especials d'estiu amb el professor Mentha, van començar a interpretar tots els valsos del repertori popular del regne amb precisió i professionalitat.

Però sense acabar de saber-ne els motius, els dos prínceps veien que allò no els acabava de fer

feliços del tot. I això que ben aviat es van convertir en virtuosos que dominaven com ningú la tècnica del vals. De fet ho feien tan bé que el seu professor els va apuntar a les restrictives i exclusives proves que es feien per tal de seleccionar els nous membres de l'Orquestra.

Eren unes proves quasi secretes i molt exigents. Primer es feia un examen teòric on tots els participats anaven amb un passamuntanyes i un vestit negre per tal que els examinadors no poguessis conèixer mai la identitat dels aspirants. I un cop superada la prova teòrica, que segons les estadístiques només feien bé un 57,3% dels estudiants, passaven a l'encara més dura d'Història del Vals. Després d'aquesta només quedaven el 17,4% dels participants. I, finalment, l'audició, un concert individual on els músics havien de tocar 5 peces a petició dels 5 membres del tribunal examinador. El percentatge d'èxit aquí baixava al 4,2%. I el més curiós era que els intèrprets tocaven en una sala separada del jurat per un vidre opac. El tribu-

nal ho sentia a la perfecció però no veia qui tocava. No sabia si era un noi, si era una noia i així es garantia sempre l'anonimat dels participants i la puresa de la selecció.

18 En aquella ocasió, i fent bones les estadístiques històriques, només van passar tres aspirants, una noia, la Nicolasa Paganini, i dos nois, els prínceps Fred i Mercuri, que es van convertir per mèrits propis en els tres nous membres de la sempre exclusiva Orquestra Simfònica Nacional de Valsdestrauss.

No cal ni dir que els pares, el Wolframí Amadeus Morsa i la Xai Cow Ski, des de la seva residència oficial, el castell del Corn del Bou, a la localitat de Riu de Canyes, quan es van assabentar de la bona notícia, van organitzar una gran festa per tal de celebrar amb tots els honors l'èxit dels seus fills. Mai abans, en tota la història de Valsdestrauss, cap membre de la família reial havia aconseguit un honor com aquest i ara, no un, sinó dos prínceps serien músics oficials de l'Orquestra Nacional.

